

Tjugonionde söndagen 2021

Varje söndag bekänner vi vår tro på Guds allmakt i trosbekännelsen. Allt har kommit till eftersom Gud vill att det skall finnas till. Ingenting kan existera ens under bråkdelen av en sekund, om inte Gud vill att det skall finnas till. Som skapare styr Gud världens gång. Samtidigt är det samme Gud som träder in i vår värld i utsatthet och maktlöshet, i fattigdom och svaghet. Guds allmakt är något helt annat än det vi kallar makt, alltså den maktapparatur som världsliga härskare bygger upp. ”Ni vet att de som räknas som härskare är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er” (Mark 10:42-43). När den allsmäktige Fadern sänder sin Son till oss kommer han i vanmakt och svaghet för att visa oss att Guds allmakt är något helt annat än det som världen menar med makt.

Det är just denna milsvida skillnad som gör det så svårt för oss både att förstå Guds anspråk på allmakt och vad världen menar med makt. Vi skulle ofta vilja att Gud visade sin allmakt så tydligt att alla måste böja sig för detta och aldrig göra motstånd mot honom. Vi har så svårt att förstå att Gud inte ingriper mer och sätter jordiska makthavare på plats och tvingar alla att följa det som är rätt och sant. Samtidigt är vi angelägna om att vi skall få bevara vår frihet att välja själv. Vi vill inte bli robotar som automatiskt bara följer regler och förordningar. Det är bara Jesus som kan hjälpa oss att förstå detta paradoxala sammanhang, där Guds allmakt alltid balanseras av hans barmhärtighet som ger oss vår frihet och autonomi. Gud tvingar oss aldrig till att göra det som är sant och gott, men i sin självutgivande kärlek offerar han sin Son för att övertyga oss om att det bara är genom att följa i hans spår som vi kan göra det som är sant och gott.

”Människosonen har inte kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många” (Mark 10:45). Den Allsmäktige kommer in i världen inte för att härska och bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv för oss. Gud har en sådan tilltro och tillit till oss att han hellre vädjar till oss om att lyssna till honom och göra hans vilja. Som den barmhärtige Fader han är vill han inte tvinga oss till det goda. Människan är redan skapad till Guds avbild. Något i henne längtar alltid tillbaka till honom. Visserligen finns det så mycket annat i oss som kan dölja och förkväva denna gudslängtan, men ändå finns den där, djupt inom oss, ofta förträngd och förnekad, men det går inte att utrota den helt. Det är just denna späda och tynande låga som Jesus vill väcka till liv, så att det blir en oemotståndlig kraftkälla av tro, hopp och kärlek.

I dagens evangelium möter vi två av Jesu närmaste lärjungar, de båda bröderna Jakob och Johannes, som ännu inte hade fattat det väsentliga, ja, själva kärnan i Jesu uppdrag och budskap. De hade fått för sig att det bara gäller att få del av makt

och härlighet, att härska, att styra och ställa. Också vi, Jesu nutida lärjungar, kan på olika sätt falla för denna frestelse. Vi vill så gärna få makt och inflytande i samhället. Vi vill vara med och bestämma över de andra. Maktens tjusning kan lätt få oss i sitt grepp. Därför måste vi gång på gång lyssna till vad Jesus säger: ”Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara allas slav” (Mark 10:44). Jesus har själv lagt beslag på den sista platsen genom sin offerdöd på korset för vår frälsnings skull. Ingen kan ta ifrån honom den platsen, men vi kan försöka hålla oss så nära honom som möjligt och bära den del av korset som faller på vår lott.

Redan profeten Jesaja anade något av detta mysterium: ”Det behagade Herren att slå honom med sjukdom: och hans liv blev ett skuldoffer, då skulle han få se avkomlingar... av den vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så bli mättad” (Jes 53:10-11). Jesu tjänande och självutgivande liv fick sin höjdpunkt på korset, som sedan har burit frukt i alla tider, hundrafalt, ja, tusenfalt. Det är alltid denne korsfäste Herre som vi vill tjäna och efterfölja. Det är i korsets vanmakt vi får tillbedja Guds allmakt. Det är och förblir en gåta för vårt förstånd, men det är samtidigt en gåva för vårt hjärta. På korset blir Jesus vår överstepräst som frambär oss alla som ett loffer till Fadern. Han känner vår svaghet och vanmakt. Han bär vår synd och vår tvehågsenhet- ”Vi har inte en överstepräst som är oförmögen att känna med oss i våra svagheter, utan en som har prövats på alla sätt och varit som vi men utan synd” (Heb 4:15). Gud blir människa för att gå igenom de prövningar och frestelser som drabbar oss för att inifrån befria oss från allt som hindrar oss att leva i sanning och kärlek.

”Du som råder över himmel och jord., hjälp oss att alltid göra din vilja och av hjärtat tjäna ditt heliga namn”, så bad vi i dagens kollektbön. Gud är och förblir allsmäktig i himmel och på jord, men han tvingar oss inte att göra hans vilja. Han vädjar till det bästa inom oss och vill väcka det till liv, så att det blir vår största glädje att göra hans vilja, att tjäna och förhärlika hans heliga namn. Namnet Jesus betyder just ”Gud frälser”. I Jesus uppenbarar Gud sitt innersta väsen för oss och vill göra oss delaktiga av hans frälsande nåd. Han vill befria oss från vår synd och orättfärdighet och ge oss sin godhet och rättfärdighet. ”Genom sin kunskap skall han göra många rättfärdiga”, skriver profeten Jesaja, ”han, den rättfärdige, min tjänare, genom att han bär deras missgärningar” (53:11).

Allt detta kommer oss så nära i Jesu person, i hans evangelium, ja, i själva hans heliga namn. Därför kommer stiftets nyaste kyrka i Nässjö just att heta ”Jesu heliga Namn”. Det är en tidigare frikyrka som faktiskt hette ”Tabernaklet”, och det är också ett namn som syftar på Jesus i eukaristins sakrament. Till syvende och sist är det alltid i Jesus och bara i Jesus som vi får svar på livets alla frågor.

